

Танасъ. Каква перачка! Само пръстени по ржцетъ имъ ще те купятъ.

Самокосовъ. Ама ти отъ де разбирашъ тия работи, бе, Таңасе?

Танасъ. О, хо!. г-нъ Самокосовъ! Ти не ме гледай, че съмъ портиеръ. Отъ нѣмай кжде съмъ се прибралъ тукъ... Разбирамъ отъ хубавото, ама...

Самокосовъ. (на присмѣхъ) Та хубави ли бѣха тиядето сж ме търсили?

Танасъ. Ехъ, хубави, ама нали съмъ портиеръ! А пъкъ да зема да имъ приказвамъ ще ги очудя!

Самокосовъ. Че защо не имъ поприказвашъ? Отвори въпросъ за нѣщо и нека те чуютъ.

Танасъ. Щомъ ме видятъ портиеръ — и свършено! и знаешъ колко ми домъчнява!. Дойде нѣкоя грандъ дамъ и безъ да ме погледне, само ме попита: еди кой си тукъ ли живѣе?

Самокосовъ. (го присича) Та въ любовь ли искашъ да ти се обясни?

Танасъ. Е, да не е въ любовь, ама да ме погледне.... Че да ѝ ударя едно око, та да разбере...

Самокосовъ. Голѣмъ чапкѣнъ си Танасе!

Танасъ. Знамъ ги азъ скромнитъ. Лани имахъ една господарка.

Самокосовъ. Сигурно мжжътъ е билъ старикъ!

Танасъ. Съвсемъ не! И това ме зачуди. Самокосовъ. Ами вѣрно ли е?